A sors azonban másképp rendelte.

Távoznia kellett otthonából, anélkül, hogy bárkinek is szólt volna, sürgősen, sietve, megállás nélkül, amíg csak többszáz mérföldre nem jutott el. Falusi embernél sokat jelentett ez. Mintha egy egész tenger tornyosult volna elébe.

Meghatározott módszerrel dolgozott. Volt egy jegyzéke, amely tartalmazta az összes emberi bajokat: házasságot, pénzt és az emberi viszonyok bonyolult sokaságát. A hosszu gyakorlat kiélezte, kifinomitotta megfigyelőképességét. Pillanatok alatt, néhány keresztkérdéssel kipuhatolta a bajt. Három bakarust kért egy válaszért. A vendéget legalább öt percen át hagyta beszélni, panaszkodni, részleteket ismertetni — és tiz válaszra és tanácsra való anyaghoz jutott igy.

Amikor figyelmes tenyérvizsgálat után valakinek azt mondta: „Ön semmikép nem ér el oly eredményeket, amilyeneket megérdemelne", — tiz közül kilenc esetben az illető elevenére tapintott. Nem tévedett akkor sem, ha ilyet kérdezett: „Van-e a családjában, vagy távolabbi rokonai között olyan nőszemély, aki barátságtalan szándékokat táplál önnel szemben?" Rendszerint fején találta a szöget akkor is, ha igy nyilatkozott: „A bajokat az ön természete okozza. Dehát ön nem is lehet másmilyen, hiszen a Saturnus helyzete ma ilyen! Ön hirtelenharagú és külsőben is erélyes ember benyomását kelti."

Ez mindig hatott. Mert még a legszelidebb ember is szereti, ha erélyes embernek látszik.

A mandulaárus eloltotta a tüzet és szedelőzködött. Jeladás volt ez a csillagjósnak is az indulásra, különben söttétben marad, mert egy kis zöldes fénysávon kivül semilyen világitás sem maradt. Kezdte zsákjába rakni kagylóit és a többi kelléket, amikor a fénysugár hirtelen eltünt.

Felnézett.

Egy ember állt előtte, az takarta el a fényt. Nyilván jóslatot akar. Munkára hát!

— Ember, téged ugylátszik gondok gyötörnek. Jól tennéd, ha leülnél ide, velem szemben, és elbeszélgetnénk egy keveset.

Az idegen morgott valamit. A csillagjós ujból unszolni kezdte, mire amaz az orra alá lökte tenyerét.

— Na, lássuk csak, miféle jós vagy!

Pechán Béla: Bor és kenyér